

νε μαζί και τα όνειρα για το μέλλον.

Κι αφού τελειώσει το «Μυστικό Δείπνο», η γρια πηγαίνει για ύπνο. Μπορεί μια μέρα να'χει τελειώσει, όμως αύριο μια άλλη μέρα και μεθαύριο μια άλλη περιμένουν τη γριά Ελένη στο οδόφραγμα.

Ξαπλώνει η πονεμένη μάνα και σφίγγει στο στήθος της τη μαυρόασπρη φωτογραφία. Κάνει την προσευχή της κι ευχαριστεί το Θεό που μια μέρα θα δει

το Μιχαλάκη της. Σφίγγει τώρα τη φωτογραφία και τη σηκώνει ψηλά μ' εκείνα τα ροζιασμένα χέρια που τρέμουν από συγκίνηση και ψιθυρίζει. Σε περιμένω γιε μου, μην τους ακούς, δεν κουράστηκα, σε περιμένω γιε μου κάθε πρωινό, με της αυγής το πρώτο χαμόγελο.

Ιούλιος 1998

Χριστίνα Ιωακειμίδου (Ακαρα)

ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ

Βουβή η κάμπανα σου και φέτος
προσμένει τον κτύπο της λευτεριάς.
Ερημωμένη η εκκλησιά σου Αγία Μαρίνα μου
να προσμένει την Ανάσταση.
Σιωπή και ερημιά 24 χρόνια.
Κι εμείς τόσο κοντά μα τόσο πολύ μακριά σου.
Στημένοι πίσω από το αγκάθινο συρματοπλέγμα
να ψάλλουμε τον εσπερινό
μ' ένα κερι να τρεμοσβήνει στο 'να χέρι
μα στην καρδιά τη φλόγα της ελπίδας
να καίει παντοτινά.
Και τ' άλλο χέρι να δείχνει εσένα στο Βορρά
καθώς ένα δάκρυ κυλά στο μάγουλο.
Να κάπου εκεί το πανηγύρι στημένο
όπως ακριβώς το αφήσαμε εκείνη την μαύρη μέρα,
να προσμένει κι αυτό την Ανάσταση
νεκρό για 24 χρόνια.
Κάνε το θαύμα σου Αγία Μαρίνα μου.
Να ανάψουμε και πάλι το κερι μας ευλαβικά
στην εκκλησιά σου.
Να σημάνει κι η καμπάνα σου την άγια εκείνη μέρα
που θα 'ρθουμε κοντά σου.
Και τότε το πανηγύρι θα'ναι και σαν κι αυτά
που κάναμε παλιά.
Θα ζωντανέψει εκεί ακριβώς που τ' αφήσαμε
εκεί ακριβώς που το νεκρώσανε το πραξικόπημα
και η εισβολή όπως νεκρώσανε και τη ζωή μας.
Κάνε Αγία Μαρίνα μας το θαύμα σου...

Χριστίνα Ιωακειμίδου (Ακαρα)